

Vaše značka: KUOK 116068/2022

Ze dne:

Č. j.: SMO/809872/22/LPO/Zich

Sp. zn.: S-SMO/243715/21/OI/8

Krajský úřad Olomouckého kraje
odbor dopravy a silničního hospodářství

Vyřizuje: Mgr. Josef Zich

Telefon: 599 443 207

E-mail: josef.zich@ostrava.cz

Datum: 02.12.2022

Odvolání proti rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 10. 11. 2022, č.j. KUOK 116068/2022
– doplnění odvolání ze dne 23.11. 2022

Krajský úřad Olomouckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství (dále jen „stavební úřad“), rozhodnutím ze dne 10. 11. 2022, č.j. KUOK 116068/2022 zamítl žádost o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby označené jako „Komunikace – Severní spoj“ na pozemcích v katastrálním území Hošťálkovice, Poruba-Sever, Martinov ve Slezsku a Třebovice ve Slezsku, kterou dne 19. 6. 2020 podalo Statutární město Ostrava, Prokešovo náměstí 8, 729 30 Ostrava zastoupené společností DOPRAVOPROJEKT Ostrava, a.s., Masarykovo náměstí 5, 702 00 Ostrava- Moravská Ostrava, dle ust. § 92 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů.

Proti tomuto rozhodnutí podalo Statutární město Ostrava dne 23. 11. 2022 blanketní odvolání. Na základě výzvy stavebního úřadu ze dne 24. 11. 2022 Statutární město Ostrava (dále jen „odvolatel“) doplňuje podané odvolání.

I.

Odvolatel namítá, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť je v rozporu s právními předpisy a nesprávné a dále, že v řízení předcházejícím jeho vydání došlo k vadám řízení, o nichž lze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy a na jeho správnost, a tak jsou dány důvody pro jeho zrušení odvolacím správním orgánem a vrácení věci stavebnímu úřadu k novému projednání. Tyto důvody odvolatel specifikuje níže.

II.

a) Stavební úřad v odůvodnění rozhodnutí uvádí, že záměr konkretizovaný v doložené dokumentaci pro vydání územního rozhodnutí není v souladu s požadavky uvedenými v § 76 odst. 2 stavebního zákona, který stanoví, že „každý, kdo navrhuje vydání územního rozhodnutí nebo územního souhlasu, je povinen dbát požadavků

uvedených v ust. § 90 stavebního zákona a být šetrný k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb.“ Vzhledem k tomu, že stavební úřad neuvedl konkrétně, kterou ze dvou stanovených povinností daného ustanovení stavebního zákona záměr nesplňuje, lze dovodit, že stavební úřad má za to, že záměr nesplňuje požadavky uvedené v ust. § 76 odst. 2 stavebního zákona v plném rozsahu.

V ust. § 92 odst. 2 se uvádí (citace): „Není-li záměr žadatele v souladu s požadavky uvedenými v § 90 nebo jestliže by umístěním a realizací záměru mohly být ohroženy zájmy chráněné tímto zákonem nebo zvláštními právními předpisy, stavební úřad žádost o vydání územního rozhodnutí zamítne.“

Odvolatel namítá, že pokud stavební úřad zamítl žádost o vydání územního rozhodnutí dle ust. § 92 odst. 2 stavebního zákona z důvodu, že záměr není v souladu s požadavky uvedenými v ust. § 76 odst. 2 stavebního zákona, je výrok rozhodnutí v rozporu s jeho odůvodněním. Zamítnout žádost o vydání územního rozhodnutí dle ust. § 92 odst. 2 stavebního zákona z důvodu rozporu s ust. § 76 odst. 2 stavebního zákona nelze.

Odvolatel je navíc toho názoru, že dikci ust. § 76 odst. 2 stavebního zákona je nutno rozumět tak, že žadatel je povinen jednak dbát požadavků uvedených v § 90 stavebního zákona a jednak být šetrný k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb. Jde tedy o dvě samostatné povinnosti s podstatně odlišným právním režimem. Kritéria posuzování záměru žadatele jsou stavebním zákonem vymezena taxativně. V územním řízení stavební úřad posuzuje záměr žadatele toliko z hlediska požadavků uvedených v § 90 stavebního zákona, ne též z hlediska šetrnosti k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb. Stavební úřad je tedy povinen poskytnout vlastníkům sousedních pozemků a staveb ochranu proti nesouladu záměru žadatele s požadavky uvedenými v § 90 stavebního zákona (je-li tím přímo dotčeno jejich vlastnické nebo jiné věcné právo k těmto pozemkům a stavbám), není však oprávněn jim poskytnout ochranu proti nešetrnosti žadatele k jejich zájmům (§ 90 stavebního zákona a contrario).

V této souvislosti poukazuje odvolatel na rozsudek Krajského soudu v Plzni č.j. 30 A 22/2011-67 ze dne 26. 9. 2012, který byl zveřejněn ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. 4/2013, ve kterém tento správní soud vyslovil tento názor (citace): „*Ustanovení § 76 odst. 2 stavebního zákona, podle něhož každý, kdo navrhuje vydání územního rozhodnutí nebo územního souhlasu, je povinen dbát požadavků uvedených v § 90 a být šetrný k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb, nepředstavuje podle názoru soudu korektiv, za jehož použití by vlastníci sousedních pozemků a staveb mohli nárokovat, aby záměr žadatele o vydání územního rozhodnutí byl upraven v jejich zájmu výhodněji, než stanovuje stavební zákon a jeho prováděcí právní předpisy, zejména obecné požadavky na využívání území. Ustanovení § 76 odst. 2 stavebního zákona tedy vlastníkům sousedních pozemků a staveb neposkytuje takové právo na šetrnost k jejich zájmům ze strany žadatele o vydání územního rozhodnutí, které by bylo svěřeno pod ochranu stavebních úřadů.*“

b) Stavební úřad v odůvodnění svého rozhodnutí konstatuje, že z doložených podkladů nelze zjistit skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a nelze postupovat v souladu s ust. § 3 správního řádu, tj. se zásadou materiální pravdy. Dále stavební úřad uvedl, že při svém rozhodování nemohl postupovat tak, aby byl úkon v souladu s požadavky obsaženými v ust. § 2 správního řádu, tj. že rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci.

Odvolatel uvádí, že pokud sám stavební úřad v odůvodnění svého rozhodnutí konstatuje, že v řízení nepostupoval v souladu se základními zásadami správního řízení vyjádřenými v ust. § 2 a 3 správního řádu, je to skutečnost, která zakládá důvod pro zrušení rozhodnutí z důvodu nezákonného postupu v řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo.

V ust. § 3 správního řádu se stanoví: „Nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.“ V ust. § 2 správního řádu jsou následně uvedeny obecné zásady činnosti správních orgánů. V § 2 odst. 1 správního řádu je zakotvena zásada zákonnosti a v odst. 2 téhož ustanovení je zakotvena zásada zákazu zneužití pravomoci, resp. zneužití správního uvážení. V ust. § 2 odst. 3 správního řádu je zakotvena zásada ochrany práv nabytých v dobré víře a zásada proporcionality zásahu správních orgánů do takových práv při výkonu jejich působnosti. V ust. § 2 odst. 4 správního řádu je pak zakotvena zásada ochrany veřejného zájmu, zásada nestranného postupu a rovného přístupu a zásada ochrany legitimního očekávání.

Odvolatel namítá, že správní řád v žádném svém ustanovení nepředpokládá, že by správní orgán mohl rozhodovat na základě neúplného zjištění skutkového stavu věci. Pokud by došel správní orgán k závěru, že žádost je neúplná, resp. k ní doložené přílohy neobsahují potřebné údaje, musí postupovat dle ust. § 45 odst. 2 správního řádu. V ust. § 45 odst. 2 správního řádu se uvádí: „Nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit (§ 64).“ V případě, že by žadatel neodstranil nedostatky žádosti ve stanovené lhůtě, postupuje správní orgán dle ust. § 66 odst. 1 písm. a) správního řádu a řízení o žádosti usnesením zastaví.

Obecná zásada správního řízení dle ust. § 3 správního řádu je rovněž promítnuta do ust. § 86 odst. 4 stavebního zákona, kde se uvádí: „**Pokud žádost neobsahuje požadované náležitosti, stavební úřad vyzve žadatele k jejímu doplnění a řízení přeruší; usnesení o přerušení se oznamuje pouze žadateli.** Dojde-li k zastavení řízení z důvodů neodstranění vad žádosti, usnesení o zastavení řízení se oznamuje pouze žadateli. Pokud k žádosti o vydání územního rozhodnutí není připojena dokumentace pro vydání územního rozhodnutí nebo pokud není zpracována projektantem, stavební úřad takovou žádost neprojednává a řízení zastaví; usnesení o zastavení řízení se oznamuje pouze žadateli.“

Odvolatel uvádí, že stavební úřad poté, co obdržel námítky účastníků řízení jej vyzval výzvou ze dne 21. 6. 2022, aby se k nim vyjádřil, popřípadě, aby mu předložil upravenou projektovou dokumentaci, která bude respektovat požadavky podaných námitek v rámci tohoto řízení.

K obsahu této výzvy odvolatel namítá, že v daném případě stavební úřad postupoval v rozporu se zásadou zákonnosti a zcela překročil své kompetence, tzn. postupoval v rozporu s ust. § 2 odst. 1 a 2 správního řádu. Žadateli ze žádného ustanovení stavebního zákona ani správního řádu nevyplyvá povinnost, aby se vyjadřoval k námitkám účastníků řízení, tudíž skutečnost, že se k nim nevyjádří nemůže jít při rozhodování ve věci k jeho tíži. V žádném případě není povinností žadatele, aby upravoval žádost, resp. projektovou dokumentaci **tak, aby respektovala námítky účastníků řízení.**

Účastníci řízení mají právo v územním řízení uplatňovat námítky v rozsahu, jak je upraveno v ust. § 89 odst. 1 až 4 stavebního zákona. Způsob vypořádání námitek stavebním úřadem, nikoliv žadatelem, je upraven v ust. § 89 odst. 6 stavebního zákona takto: „Námitku, o které nedošlo k dohodě mezi účastníky řízení, stavební úřad posoudí na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem, pokud taková námitka nepřesahuje rozsah jeho působnosti. Nedošlo-li k dohodě o námitce občanskoprávní povahy, stavební úřad si o ní učiní úsudek a rozhodne ve věci; to neplatí v případě námitek týkajících se existence nebo rozsahu vlastnických nebo jiných věcných práv.“

Požadavek stavebního úřadu, aby žadatel upravil žádost, resp. projektovou dokumentaci tak, aby respektovala námitky účastníků řízení, je v rozporu s ustanoveními upravujícími územní řízení, tj. ust. § 86 až § 92 stavebního zákona.

Odvolatel rovněž podotýká, že v odůvodnění rozhodnutí stavební úřad uvádí pouze informaci, kteří účastníci řízení v řízení námitky uplatnili, ale již neuvedl obsah námitek. Obsah námitek, které mohou účastníci územního řízení uplatnit, se odvíjí od jejich procesního postavení v rámci územního řízení, resp. od toho jaké podmínky pro přiznání postavení účastníka územního řízení splňují. Stavební úřad pak k námitkám, které nesplňují obsah dle ust. § 89 odst. 4 stavebního zákona nepřihlíží. V daném případě tak odvolateli není zřejmé, i kdyby měl snahu námitkám účastníků řízení vyhovět, které z nich by měl akceptovat, když stavební úřad námitky účastníků řízení nijak dle ust. § 89 stavebního zákona z hlediska jejich obsahu nevyhodnotil.

Odvolatel podotýká, že výslovný nesouhlas účastníka řízení s umístěním stavby, pokud nenavrhuje alternativní řešení, nelze nijak smírně vyřešit. Pokud by odvolatel musel výše uvedený názor stavebního úřadu akceptovat, vedlo by to k absurdnímu závěru, že by záměr nemohl vůbec realizovat. Odvolatel namítá, že tímto stavební úřad přiznal účastníkům řízení právo veta, což je v rozporu, jak již výše uvedl, s ust. § 86 a násl. stavebního zákona.

c) V návaznosti na výše uvedené odvolatel namítá, že stavební úřad nepostupoval v souladu s ust. § 89 odst. 6 stavebního zákona.

Stavební úřad v odůvodnění rozhodnutí uvádí: „*Pakliže se v průběhu územního řízení objeví námitky a připomínky, jež jsou relevantní z hlediska umístění stavby a žadatel nepředloží změněnou dokumentaci pro územní řízení nebo dohody o vypořádání námitek s účastníky řízení, jež uplatnili, hrozí, že záměr bude shledán jako nesouladný s požadavky § 90 stavebního zákona.*“

Odvolatel namítá, že názor stavebního úřadu je zcela v rozporu s principy vedení územního řízení dle ust. § 86 a 92 stavebního zákona. Je v prvé řadě povinností stavebního úřadu zkoumat, zda je žádost úplná, tzn. zda má relevantní podklady pro vydání rozhodnutí a následně je povinen žádost přezkoumat z hledisek ust. § 90 stavebního zákona. Pokud by stavební úřad našel nesoulad záměru alespoň s jedním požadavkem ust. § 90 stavebního zákona je povinen postupovat dle ust. § 92 odst. 2 stavebního zákona. V takovém případě z důvodu procesní ekonomie stavební úřad žádost vůbec neprojednává s účastníky řízení a po jednoduchém řízení, kde se uplatní i postup dle ust. § 51 odst. 3 správního řádu, žádost zamítne. Nelze legitimně očekávat s ohledem na předepsaný obsah námitek účastníků územního řízení, aby tito namísto stavebního úřadu prováděli přezkum zákonnosti podané žádosti z hlediska veřejných zájmů (dle § 90 stavebního zákona).

Pokud stavební úřad následně v odůvodnění svého rozhodnutí poukazuje námitky účastníků řízení dle ust. § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona – vlastníků bytového domu čp. 3145 v k.ú. Martinov, pak tito mohli v řízení uplatnit pouze námitky dle ust. 89 odst. 4 stavebního zákona, tj. námitky proti projednávanému záměru v rozsahu, jakým může být jejich právo přímo dotčeno. Způsob řešení námitek v územním řízení je upraven v ust. § 89 odst. 6 stavebního zákona (viz citace výše).

V komentovaném stavebním zákoně – viz Macháčková, J. a kol. Stavební zákon. Komentář. 3. vydání. Praha C. H. Beck, 2018, se k postupu stavebního úřadu při řešení námitek uvádí: „*To znamená, že v průběhu vedeného řízení, zpravidla při ústním jednání, účastníky navzájem seznámí s namítanými skutečnostmi a umožní jim, aby se k namítaným otázkám nejen vyjádřili, ale případně aby se i pokusili nalézt shodu při*

jejich řešení. Případná dohoda účastníků však nesmí odporovat právním předpisům, ani obecným požadavkům na výstavbu. Námitky, u kterých nedošlo mezi účastníky k dohodě, následně stavební úřad posoudí a vyhodnotí z hlediska jejich důvodnosti. Při takovém hodnocení námitek bude vycházet z obecných požadavků na výstavbu, ze shromážděných závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem, pokud taková námitka nepřesahuje rozsah jeho působnosti. Bude-li například uplatněna námitka proti požadavkům dotčených orgánů, respektive proti obsahu závazného stanoviska jako takového, nemůže ji stavební úřad odmítnout s tím, že přesahuje rozsah jeho rozhodovací pravomoci, ale vyžádá si v rámci povinné součinnosti vyjádření příslušného dotčeného orgánu k těmto námitkám, neboť mu v rámci zákonem svěřené a vykonávané působnosti nepřisluší, aby obsah závazného stanoviska jakkoli sám hodnotil. Obdržené vyjádření dotčeného orgánu pak využije při formulaci výsledného rozhodnutí.

Na rozdíl od úpravy platné do 31. prosince 2012 již stavební úřad o uplatněných námitkách ve výrokové části stavebního povolení nerozhoduje. S jednotlivými námitkami se však vypořádat musí a způsob, kterým to učiní, uvede v odůvodnění stavebního povolení, jak je požadováno § 68 odst. 2 SpŘ. Pro přezkoumatelnost, a tedy přesvědčivost způsobu vyhodnocení uplatněných námitek nepostačí pouhé vyslovení závěrů, k nimž stavební úřad ve věci námitek dospěl, jestliže současně neuvede svoje úvahy, opřené o relevantní argumentaci, kterými byl veden při posouzení a hodnocení podaných námitek z hlediska jejich opodstatněnosti a důvodnosti.

Jestliže byla uplatněna námitka občanskoprávní povahy, u níž nebylo dosaženo dohody, stavební úřad si o ní učiní úsudek a rozhodne ve věci podané žádosti. Skutečnost, že je uplatňovaná námitka formulována s odkazem na občanský zákoník, ještě sama o sobě neznamena, že vypořádání námitek přesahuje působnost stavebního úřadu, má-li stavební úřad k dispozici nástroje pro její posouzení a řešení. Typicky se může jednat o námitky obtěžování pohledem, snížení tržní hodnoty sousední stavby, nebo též námitky hlučnosti budoucího provozu stavby, budoucích světelných imisí či námitky zastínění sousedních pozemků nebo staveb. Námitky tohoto charakteru nepřekračují zákonem vymezenou pravomoc stavebního úřadu, a proto bude povinen posoudit a vyhodnotit je sám na základě obecných požadavků na výstavbu, případně též v součinnosti s dotčenými orgány.“

Odvolatel namítá, že bylo povinností stavebního úřad v první řadě posoudit všechny uplatněné námitky z hlediska jejich přípustnosti, a jen u námitek, které by shledal přípustnými, se měl on sám pokusit o dohodu mezi účastníky, což však stavební úřad neučinil, čím zatížil řízení vadou, která způsobuje nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

d) Odvolatel namítá, že stavební úřad při posuzování záměru zcela nesprávným způsobem aplikoval ust. § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhl.č. 501/2006 Sb.“). V citovaném ustanovení této vyhlášky se uvádí: „*V souladu s cíli a úkoly územního plánování a s ohledem na souvislosti a charakter území je obecným požadavkem takové vymezování pozemků, stanovování podmínek jejich využívání a umísťování staveb na nich, které nezhoršují **kvalitu prostředí** a hodnotu území.*

V odůvodnění rozhodnutí se stavební úřad při posuzování „pohody bydlení“ u bytového domu č.p. 3145 odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 2. 2. 2006, č.j. 2 As 44/2005-116. Tento rozsudek NSS se zabývá výkladem pojmu „pohoda bydlení“ dle již neplatné vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu. Z jakého důvodu stavební úřad aplikuje na daný případ tento rozsudek NSS, není z odůvodnění rozhodnutí seznatelné. Odvolatel namítá, že stavební úřad v odůvodnění rozhodnutí uvedl jen část předmětného rozsudku a zcela ignoroval další podstatné závěry NSS, týkající se posuzování „pohody bydlení“ (viz citace): „...**správní orgán při posuzování, zda je v konkrétním**

případě pohoda bydlení zajištěna, nemůže zcela abstrahovat ani od určitých subjektivních hledisek daných způsobem života osob, kterých se má stavba, jejíž vliv na pohodu bydlení je zkoumán, dotýkat; podmínkou zohlednění těchto subjektivních hledisek ovšem je, že způsob života dotčených osob a jejich z toho plynoucí subjektivní nároky na pohodu bydlení nevybočují v podstatné míře od obecných oprávněně požadovatelných standardů se zohledněním místních zvláštností dané lokality.“ V závěru rozsudku pak NSS upozornil, že „je ovšem nutno zdůraznit, že požadavky na pohodu bydlení nelze absolutizovat a že určité zatížení okolí způsobuje každá stavba, přičemž po vlastnicích okolních staveb je spravedlivé požadovat, aby takovéto zatížení snášeli, je-li přiměřené poměrům. Ostatně i normy soukromoprávní operují v právu imisí s pojmem zatížení "nad míru přiměřenou poměrům" (§ 127 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů).“

Z obsahu rozhodnutí stavebního úřadu vyplývá, že se výše uvedeným způsobem posuzování, zda je v případě umístění záměru zajištěna kvalita prostředí, vůbec nezabýval. Odvolatel podotýká, že záměr je již od r. 2014 součástí dopravní koncepce města, která je začleněna do Územního plánu Ostravy, který byl schválen zastupitelstvem města dne 21. 5. 2014 usnesením č. 2462/ZM1014/32 s účinností od 6. 6. 2014, nejedná se tudíž o záměr, který by byl v daném území nepředvídatelný. V takovém případě bylo namístě, aby stavební úřad zohlednil závěry rozsudku NSS 7 As 13/2010 ze dne 12. 3. 2010, kde se uvádí: „Stěžovatelé ani jiné osoby, jejichž práva mohou být územním rozhodnutím dotčena, nemají, a ani mít nemohou, subjektivní veřejné právo na to, aby poměry území, v němž se nachází jejich majetek, byly navždy konzervovány a nemohly se změnit. Změny ve využití území v průběhu času, včetně nejrůznějších stavebních aktivit, jsou přirozenou součástí vývoje společnosti a jednotlivci jim a priori nemá právo bránit. Zvláště v urbanizovaných oblastech může být nová výstavba zcela přirozeným a logickým způsobem využití určitého území (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2008, č. j. 2 As 49/2007–191).“

Stavební úřad v odůvodnění rozhodnutí uvádí: „Z dokumentace doložené k záměru vyplývá, že umístěním záměru se zvýší koncentrace dopravy a tím i hladina hluku a imisí, a to bez ohledu na navržená protihluková opatření. V bezprostředním okolí posuzované stavby potom dojde k navýšení imisní zátěže. Zdrojem tohoto hluku a zvýšení imisí má způsobit nově svedená doprava z jiných dopravních směrů a proudů. Žadatel v řízení dostatečně neprokázal, ač měl možnost dokumentaci upravit a tento nedostatek bránící umístění záměru odstranit, že ke zhoršení kvality prostředí budovy č.p. 3145 v Martinově nedojde.“

Odvolatel namítá, že z výše uvedené části odůvodnění není zřejmé, z jakých konkrétních podkladů stavební úřad učinil tento závěr. Odvolatel odkazuje na Hlukovou studii ze září 2018, kde se na str. 23 uvádí:

„Z hlediska celkového dopadu provozu Severního spoje na dopravní zatížení území je zřejmé, že zejména provoz na ul. Martinovské a Třebovické (jakož i jiných, vzdálenějších např. Opavské, Rudné) bude po dokončení Severního spoje nižší než při stávajícím dopravním řešení.“ Hluková studie navíc prokazuje v případě bytového domu č.p. 3145 v k.ú. Martinov, že po provedení záměru, který obsahuje protihluková opatření, bude hladina hluku nižší než v současné době. Závěry stavebního úřadu tak dle odvolatele nemají oporu v jím předložených podkladech.

Stavební úřad v odůvodnění rozhodnutí dále uvádí: „Z předložené Studie zastínění bytového domu ul. Martinovská č.p. 3145 vlivem výstavby doložené v průběhu řízení dále vyplývá, že při posouzení zastínění bytového domu z hlediska přístupu denního světla k průčelí budovy bylo prokázáno, že ve všech kontrolních bodech jsou splněny minimální hodnoty, ale není z ní již zřejmé, jakým způsobem má být změněn přístup denního světla oproti původnímu stavu. Na základě tohoto podkladu tedy krajský úřad nemohl relevantně posoudit, jakou mírou se umístěním hlukové stěny změní kvalita stávajícího bydlení obyvatelů bytového domu.“

Odvolatel namítá, že stavebnímu úřadu byly známy námitky účastníků řízení a na jejich základě odvolatele opatřením ze dne 21. 6. 2022 vyzval, aby mu předložil „*diagram zastínění (z důvodu určení doby proslunění obytných místností bytového domu Martinovská č.p. 3145/38, Martinov, 723 00 Ostrava)*“. Odvolatel stavebnímu úřadu k jeho výzvě předložil Studii zastínění bytového domu ul. Martinovská č.p. 3145 vlivem výstavby protihlukové stěny ze srpna 2022, která kromě posouzení proslunění dotčených obytných místností se zabývala i posouzením denního osvětlení. Kromě toho, že stavební úřad zřejmě nerozlišuje problematiku denního osvětlení budov (požadavky na denní osvětlení obytných místností) a proslunění (zastínění) bytů dle ust. § 11 až § 13 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, ve znění pozdějších předpisů, je z obsahu výzvy zřejmé, že si potřebný podklad pro posouzení uplatněných námitek nevyžádal (ačkoliv mohl) a v rozhodnutí to nyní nepřípustně připisuje k tíži odvolateli.

III.

Odvolatel z výše uvedených důvodů, kterými napadá nezákonnost a nesprávnost rozhodnutí stavebního úřadu, včetně řízení, které mu předcházelo, navrhuje odvolacímu orgánu, aby odvoláním napadené rozhodnutí stavebního úřadu zrušil a věc mu vrátil k novému projednání.

Ing. Tomáš Macura, MBA
primátor

-podepsáno elektronicky-